

Les roses de la vida

Sergi Belbel

Les roses de la vida

(Bretolada per a dues actrius, dos actors i un gos)

Sergi Belbel

Personatges:

Pacient, home d'uns 30 anys

Terapeuta, home d'uns 35 anys

A.M., entre dona i home, però dona, d'edat indefinida

Secretària, dona d'uns 35 anys

Rufi, gos.

Temps:

Segle XXI

Espais:

Despatxos.

Aquesta, per dir-ho d'alguna manera, pseudo-obra és preferible muntar-la en espais no convencionals, com bars, pubs, etcètera. Si els espectadors, mentre la veuen, prenen unes quantes copes de cava que els facin estar ben alegres i s'empatxen d'un bon gelat de maduixa, doncs molt millor. Per a l'espectacle i per a ells.

Aquesta bretolada ha estat escrita expressament per a l'Enric Cambray, el Roc Esquiús, la Gemma Martínez i la Núria Sanmartí. Que són els quatre intrèpids intèrprets que tindran la gosadia -per no dir els sants pebrots-d'estrenar-la.

1. Parèntesis.

PACIENT: Bon dia, tinc un problema.

TERAPEUTA: Digui.

PACIENT: Estic enamorat.

TERAPEUTA: Això és un problema?

PACIENT: Per a mi, sí.

TERAPEUTA: I ara. Però, per què?

PACIENT: Ho entendrà quan sàpiga de qui n'estic, d'enamorat.

TERAPEUTA: Ah. Ja m'ho imagino.

PACIENT: No. No s'ho imagina.

TERAPEUTA: D'algú inaccessible.

PACIENT: Sí. És inaccessible.

TERAPEUTA: Una persona coneguda.

PACIENT: Sí. Molt coneguda.

TERAPEUTA: Que viu molt lluny d'aquí.

PACIENT: Viu lluny, sí. Però i què. Avui dia tot el món està connectat. No em costaria gaire de veure-la, de tant en tant, si agafés un avió.

TERAPEUTA: Faci-ho.

PACIENT: No tinc diners per pagar-me el passatge.

TERAPEUTA: Qui és?

PACIENT: Em fa vergonya dir-l'hi.

TERAPEUTA: No ha vingut a buscar una solució al seu problema?

PACIENT: Sí. Suposo. No ho sé. No.

TERAPEUTA: No? Per què és aquí, doncs?

PACIENT: Mmm... Per "compartir" el meu problema. Fa dies que visc amb això a dintre i se m'estava fent una bola.

TERAPEUTA: Una bola?

PACIENT: Sí, ja m'entén, una bola, com una d'aquelles de neu, i que cau per un pendent. Es va fent gran, a dintre meu, aquí, dins el meu cap, dins el meu cor, i gairebé estava a punt de rebentar-me per dintre. Si venia aquí i ho deia, com a mínim alleujava una mica la càrrega.

TERAPEUTA: Ja se sent més alleujat?

PACIENT: Doncs una mica sí, sí.

TERAPEUTA: Però no se'n sentirà del tot fins que no em digui qui és la seva enamorada, oi?

PACIENT: La meva "enamorada" sona pretensions.

TERAPEUTA: Com?

PACIENT: Quan diu "enamorada", no se sap en quina direcció ho diu.

TERAPEUTA: En quina *direcció*?

PACIENT: Sí. En quin sentit. Sóc jo qui n'estic enamorat, d'ella, no ella de mi. És lícit doncs anomenar-la "enamorada"? L'enamorat sóc jo.

TERAPEUTA: Ella és l'objecte del seu amor.

PACIENT: I això em dóna dret a dir-ne "enamorada"?

TERAPEUTA: Crec que sí: "enamorada" també se'n diu de la persona *receptora* del seu amor. No necessàriament implica que ella l'estimi, a vostè.

PACIENT: Quina llàstima, oi? Seria tan feliç si ella estigués "enamorada" de mi.

TERAPEUTA: Ella no el coneix a vostè, dedueixo.

PACIENT: S'equivoca. Em coneix. Tot i que dubto que se'n recordi, de mi.

TERAPEUTA: Però van tenir alguna mena de relació?

PACIENT: No. Bé. Em va arribar a dirigir la paraula un parell de cops, però d'això no se'n pot dir relació, oi?

TERAPEUTA: Se'n recorda, del que li va dir?

PACIENT: Perfectament. Tres frases que no crec que oblidí mai de la vida. Sobretot la tercera. Perquè va ser quan me la va dir que me'n vaig enamorar sobtadament fins a la follia.

TERAPEUTA: Digui'm les frases.

PACIENT: Una. "Podria passar-me una mica més el filet?". Dos. "Gràcies, molt amable." I tres. "Digui al cuiner de part meva que el gelat de maduixa és el més deliciós que he tastat a la meva vida".

TERAPEUTA: Ah.

PACIENT: El gelat de maduixa l'havia fet el cuiner amb una recepta meva.

TERAPEUTA: Ah.

PACIENT: El gelat era meu.

TERAPEUTA: Ja.

PACIENT: L'havia fet jo. Entén?

TERAPEUTA: Sí, sí. I l'hi va dir?

PACIENT: El què?

TERAPEUTA: A la seva enamorada.

PACIENT: A la persona receptora o objecte del meu amor, deu voler dir.

TERAPEUTA: Bé, sí, com vulgui. L'hi va dir?

PACIENT: El què.

TERAPEUTA: Que el gelat de maduixa era una recepta seva. Que era seu.

PACIENT: No vaig poder fer-ho. Ella m'ho va dir mirant-me fixament als ulls: "digui al cuiner de part meva que el gelat de maduixa és el més deliciós que he tastat a la meva vida". La seva veu era sorprenentment sensual. Dolça. Vellutada.

TERAPEUTA: Vostè era cambrer i ella una client del restaurant, dedueixo.

PACIENT: No va ser a un restaurant. Va ser durant una recepció privada.

TERAPEUTA: Ah. Perdó.

PACIENT: Jo mai no he treballat a cap ni per cap restaurant.

TERAPEUTA: Encara és cambrer?

PACIENT: Mai no he estat cambrer.

TERAPEUTA: Però per les frases que li va dir la seva enamorada...

PACIENT: Sóc encarregat d'una empresa de càtering. Aquell dia, per a la recepció, ens faltava personal i, eventualment, vaig fer un cop de mà per ajudar els companys. Però habitualment, sóc creatiu.

TERAPEUTA: És què?

PACIENT: Que l'empresa es nodreix de la meva creativitat. El que passa és que sempre acabo fent altres coses.

TERAPEUTA: Però el que li agrada és crear, innovar amb receptes noves, com la del gelat de maduixa.

PACIENT: Exacte.

TERAPEUTA: Que va fer que la seva enam... que l'objecte del seu amor... es fixés en vostè.

PACIENT: Crec que ella no ho va arribar a saber, que el gelat era una recepta meva. L'hi estava explicant abans que m'interrompés.

TERAPEUTA: Jo no l'he interromput.

PACIENT: Sí. Més d'una vegada.

TERAPEUTA: I per què?

PACIENT: Per què m'interromp? Vostè ho deu saber.

TERAPEUTA: No. Per què no l'hi va poder dir.

PACIENT: Que el gelat de maduixa era una recepta sortida del meu caparró?

TERAPEUTA: Exacte.

PACIENT: No podia parlar. Vaig quedar absolutament extasiat davant seu quan em va dirigir la paraula, ja l'hi he dit. A més, sóc molt tímid, jo. Què podia

respondre-li? "Sí, té raó, és un gelat espaterrant"? Jo desconfio sempre de la gent que no para de fer-se propaganda d'ella mateixa. És un mal molt comú dels nostres dies. No s'hi ha fixat? Hola, què tal? Molt bé, i tu? Ah, meravellós, tinc tanta sort, em va tan bé la vida, faig uns gelats de maduixa tan genials que enamoren fins i tot... No. No ho suportó. Jo no sóc així, em sap greu.

TERAPEUTA: Qui?

PACIENT: Eh?

TERAPEUTA: Gelats de maduixa que enamoren fins i tot... *qui?* Encara no m'ha dit el nom de la seva... de la dona de qui està enamorat.

PACIENT: Qui li ha dit que és una dona?

TERAPEUTA: Eh?

PACIENT: Jo li he dit que era una dona?

TERAPEUTA: Bé, tota l'estona en parlem en femení... "Ella"...

PACIENT: "Persona". "Ella", la "persona". La paraula "persona" és femenina. Quan vostè parlava de la meua "enamorada", jo l'he corregit tot d'una, no se'n recorda?

TERAPEUTA: Sí, sí, l'*objecte* del seu amor.

PACIENT: La "persona" objecte del meu amor.

TERAPEUTA: Per tant és un home.

PACIENT: Jo li he dit que és un home?

TERAPEUTA: Si no és una dona, és un home.

PACIENT: No és cap home.

TERAPEUTA: Un transexual?

PACIENT: Què diu, ara?

TERAPEUTA: Doncs els animals dubto molt que li diguin res sobre els gelats de maduixa.

PACIENT: Doncs bé que n'hi ha, d'animals que es tornen bojós amb els gelats, eh? Jo tenia un gat...

TERAPEUTA: Qui és l'objecte del seu amor?!

PACIENT: Ho veu com sí que m'interromp?!

TERAPEUTA: Sí. Ara sí. Perquè si no és ni un home ni una dona, ja em dirà *què és si no...* Ha dit que era coneguda...

PACIENT: Una persona coneguda. Conegudíssima, sí.

TERAPEUTA: Tot el món la coneix? O el coneix?

PACIENT: No és ni un home ni una dona ni un transexual. Ni un animal.

TERAPEUTA: Ni un extraterrestre.

PACIENT: És més enllà del gènere, aquesta persona.

TERAPEUTA: Qui és?

PACIENT: No ho vol endevinar?

TERAPEUTA: Ara no estic per endevinalles.

PACIENT: I després sí? Torno demà?

TERAPEUTA: Vostè no se'n va d'aquí fins que no em digui el nom d'aquesta dona, home, transexual o el que sigui.

PACIENT: Per què està tan intrigat? Tant li importo?

TERAPEUTA: Perdoni?

PACIENT: Està nerviós?

TERAPEUTA: Jo? Per què ho diu?

PACIENT: M'interromp compulsivament, dedueix coses insensates a partir de suposicions subjectives segons una mena de lògica estranya que només vostè deu conèixer i ara em prohibeix sortir d'aquí amb una actitud i un to dictatorial que, sincerament, denoten una relació amb l'interlocutor que va molt més enllà de la d'un professional amb el seu client.

TERAPEUTA: Li demano disculpes.

PACIENT: Disculpes acceptades.

TERAPEUTA: No era la meva intenció.

PACIENT: D'acord.

TERAPEUTA: Està girant la truita.

PACIENT: Com?

TERAPEUTA: Que des de fa uns minuts semblo jo el pacient i vostè el terapeuta. I és "pacient", *pacient*. No "client".

PACIENT: Quin problema té?

TERAPEUTA: Ho veu?

PACIENT: Perquè vostè té un problema, això és evident.

TERAPEUTA: Ah sí? Com ho nota?

PACIENT: No es comporta de manera normal.

TERAPEUTA: Sí. Té raó. Està bé. Perdoni, és que vinc del veterinari. De sacrificar el meu gos, no es pot imaginar com me l'estimava. Vostè tenia un gat? Doncs jo tenia un gos. I ja no el tinc.

PACIENT: L'acompanyo en el sentiment.

TERAPEUTA: Gràcies.

PACIENT: Vol un mocador?

TERAPEUTA: Eh?

PACIENT: Si vol un mocador. Li cauen els mocs.

TERAPEUTA: Ja en tinc. Gràcies.

PACIENT: Quan se'ls agafa afecte, als animals, és dur viure la seva mort. Però pensi que encara que vostè se l'estimés tant, ell amb vostè només hi estava per interès pur i simple.

TERAPEUTA: Eh?

PACIENT: Perquè li donava menjar. I prou. En va fer mai la prova?

TERAPEUTA: Quina prova?

PACIENT: Treure-li el menjar.

TERAPEUTA: Per fer què?

PACIENT: Per comprovar la solidesa i l'autenticitat del seu amor. Del del seu gos cap a vostè, vull dir. Del de vostè cap al seu gos no en tinc cap dubte, veient l'estat lamentable en què ha quedat després del seu sacrifici.

TERAPEUTA: No l'entenc.

PACIENT: Al cap de dos dies de no donar-li menjar, hauria fugit. L'hauria abandonat. Hauria buscat qualsevol altra persona i s'hi hauria refugiat. L'hauria traït, si l'altre li proporcionava el menjar que vostè no li donava. Encara que l'altre fos una mala persona. Els gossos fins i tot adoren les males persones si aquestes els alimenten.

TERAPEUTA: És que el meu gos...

PACIENT: ...era diferent! Segur que anava a dir això.

TERAPEUTA: ...no, no anava a dir això.

PACIENT: Què anava a dir, doncs?

TERAPEUTA: Res.

PACIENT: No, no, sisplau, acabi la frase. Perdó per interrompre'l. Quan treus importància a una cosa que tothom creu personal o única, la gent sempre t'acaba dient que no tens raó perquè el seu "el que sigui", el seu "dallonses" és "*diferent de tots els altres*", M'he deixat endur pel tòpic, disculpi'm, què anava a dir? que el seu gos era...?

TERAPEUTA: Diferent de tots els altres.

PACIENT: Ah. Ja. Bé.

TERAPEUTA: Però en el meu cas, és veritat. *Era veritat.*

PACIENT: Sí. Esclar.

TERAPEUTA: No em creu?

PACIENT: Sí, sí.

TERAPEUTA: El meu gos ho era tot per a mi.

PACIENT: Ah. Això és una altra cosa.

TERAPEUTA: Eh?

PACIENT: El que li deia abans. D'això sí que no en dubto.

TERAPEUTA: Perdó?

PACIENT: Que el seu gos ho fos tot *per a vostè* no significa necessàriament que el seu gos fos diferent de tots els altres.

TERAPEUTA: El meu gos era diferent de tots els altres perquè és insubstituïble. La seva enamorada és com la resta de persones?

PACIENT: No faci aquesta comparació, sisplau. Li ben asseguro que l'objecte del meu amor és, sense cap mena de dubte, una persona ben diferent de tota la resta de persones que habiten i han habitat mai el planeta Terra. I no li ho dic jo només.

TERAPEUTA: Qui més ho diu?

PACIENT: Ho diu tothom.

TERAPEUTA: O sigui, vostè pot dir tranquil·lament que la persona de la qual està enamorat és única, insubstituïble, sensacional, espaterrant, meravellosa i que no hi ha, ni hi ha hagut mai, cap altra com ella en tota la història de la humanitat i jo no puc dir que el meu gos és diferent dels altres gossos?

PACIENT: No.

TERAPEUTA: Sisplau!

PACIENT: Coneix la pel·lícula de Hitchcock *Estranys en un tren*?

TERAPEUTA: Eh? Què diu, ara?

PACIENT: La coneix sí o no?

TERAPEUTA: *Estranys en un tren*?

PACIENT: Sí.

TERAPEUTA: És una que està basada en una novel·la de Patricia Highsmith, oi?

PACIENT: Eh? No ho sé, jo em refereixo a la pel·lícula de Hitchcock. Vostè ha llegit la novel·la?

TERAPEUTA: No. Aquesta, no.

PACIENT: Aleshores?

TERAPEUTA: Aleshores, què?

PACIENT: Per què em diu si està basada en una novel·la de Patricia no sé què?

TERAPEUTA: Highsmith, Patricia Highsmith. No coneix Patricia Highsmith?

PACIENT: Vostè sí?

TERAPEUTA: Oh i tant.

PACIENT: És simpàtica?

TERAPEUTA: No la conec personalment, només de llegir-la!

PACIENT: Aleshores no la coneix!

TERAPEUTA: I tant que sí! Quan llegeixes un autor, és com si el coneguessis. Quan et converteixes en el receptor de l'obra d'un artista, es fa servir el verb "conèixer". Coneixes Picasso? Coneixes Mozart? No vol dir que els coneguis en vida sinó que ets seguidor de la seva obra o que com a mínim n'has vist o sentit o llegit una. No m'acaba de dir si coneixia Hitchcock?!

PACIENT: No, en absolut. No he dit Hitchcock. He dit: "coneix la pel·lícula de...?" No és el mateix!

TERAPEUTA: Com que no?

PACIENT: Conèixer l'obra no vol dir de cap manera conèixer l'autor, perdoni que el corregeixi. Jo no li he dit si coneixia Hitchcock de cap de les maneres. He dit si coneixia la seva pel·lícula *Estranys en un tren*. I vostè, en lloc de respondre'm "sí" o "no", que mira que és fàcil, em diu "és una que està basada en una novel·la de Patricia... Highsmith, oi?", així, com per fer-se el pedant.

TERAPEUTA: Em comença a fer perdre la paciència.

PACIENT: Per què?

TERAPEUTA: Com que per què? Que no se n'adona?

PACIENT: De què?

TERAPEUTA: Com que de què?!

PACIENT: No es posi nerviós, sisplau! De què, no me n'adono?

TERAPEUTA: Vostè ha vingut aquí perquè tenia un problema que teòricament jo he de resoldre perquè sóc jo el terapeuta i vostè el pacient, oi que sí?

PACIENT: Sí. Tot i que ja se sap, a vegades a la vida les coses no són mai blanc i negre i el terapeuta a vegades té molt de pacient i el pacient molt de terapeuta, és això el que vol dir?

TERAPEUTA: Sí!

PACIENT: Ah, molt bé.

TERAPEUTA: Molt bé? Li sembla molt bé?

PACIENT: Ara que parlàvem de cinema, ja sap que la primera pel·lícula de ficció de la història tractava justament aquest tema i en tan sols quaranta cinc segons?

TERAPEUTA: Eh? Quina pel·lícula?! Quin tema?!

PACIENT: *El regador regat*, dels germans Lumière.

TERAPEUTA: Però què hi té a veure ara...?

PACIENT: Un home rega un jardí i de cop l'aigua deixa de sortir de la mànega. L'home està perplex, perquè no entén què passa. Si ens fixem bé, veiem que en segon terme hi ha un noi que el mira, expectant, sense que el regador se n'adoni. En efecte, si observem el noi i no el jardiner, descobrim que ha posat el peu damunt un tub, que suposem, és la mateixa mànega que va a parar a la mà del jardiner. De cop, el jardiner mira per l'extrem de la mànega, el noi afluixa el peu i xof! El jardiner és regat en plena cara. Ha ha ha. Després es gira, veu el noi i s'adona que aquest és qui ho ha provocat. El jardiner deixa la mànega per terra i es posa a perseguir el noi fins que l'inxampa i li fa un pam pam al culet.

TERAPEUTA: Un pam pam al culet?

PACIENT: Un pam pam al culet.

TERAPEUTA: I ja està?

PACIENT: I ja està. Bé, hi ha una versió posterior una mica més sofisticada en què el regador, tot xop després de la brometa del noiet, no li fa ben bé un pam pam al culet sinó que aconsegueix mullar-lo amb l'aigua de la mànega també. Li fa pagar la mala jugada amb la mateixa moneda. És un final més... rodó, per entendre'ns. Més perfeccionat.

TERAPEUTA: Ja. I això és la primera pel·lícula de ficció de la història del cinema?

PACIENT: Sí senyor.

TERAPEUTA: I dura quaranta-cinc segons, diu?

PACIENT: Aproximadament, sí.

TERAPEUTA: Sap que dura més la seva explicació de la pel·lícula que la pel·lícula mateixa?

PACIENT: Ah, sí? Sí, ja passa, això, sovint.

TERAPEUTA: El què?

PACIENT: Que moltes vegades l'explicació de la vida resulta més intensa i emocionant que la vida mateixa.

TERAPEUTA: L'explicació de la vida?

PACIENT: Ja m'entén. La vida. Quan l'expliquem. Quan expliquem una cosa, un llibre, una pel·lícula, una anècdota. El que la sent es fa una idea d'allò per l'explicació. I després ho confronta amb la realitat i diu: ah, doncs no n'hi havia per tant. Ara, mentre jo he anat explicant la història del regador,estic segur que vostè s'ha fet una imatge de la cosa com molt... no sé, m'imagino com una cosa gran, no? S'imagina un jardiner... no sé... com un home robust o gran, segur de si mateix, imponent... I quan veu la pel·lícula doncs no, és un home més aviat rabassudet, normalet, vulgar...

TERAPEUTA: No m'he imaginat res en absolut.

PACIENT: Ah. Vaja.

TERAPEUTA: I jo no parlava de les imatges de la pel·lícula sinó de la durada. Diu que la pel·lícula dura quaranta cinc segons i vostè per explicar-la ha trigat bastant més.

PACIENT: Ha cronometrat la meva explicació?

TERAPEUTA: No.

PACIENT: Aleshores? Com sap que la meva explicació ha durat més de quaranta cinc segons. Potser n'ha durat vint i a vostè li ha semblat més d'un minut. Com es diu aquell home que parlava de la subjectivitat del temps?

TERAPEUTA: Bergson.

PACIENT: Això, Bergman.

TERAPEUTA: Bergson, he dit Bergson!

PACIENT: Ai, jo pensava que era Bergman. Que gran, el Bergman, eh? I que llargues que semblen les seves pel·lícules justament quan a vegades no passen dels noranta minuts. Com es diu aquella? *Crits i murmuris*, quina pel·lícula més bona, oi que sí?

TERAPEUTA: No l'he vista.

PACIENT: Com? Un terapeuta com vostè, tan reputat (i tan car, perdoni'm que l'hi digui, el que fa pagar vostè als seus clients -perdó- pacients per cada visita no està a l'abast del ciutadà normal, pensi que jo per venir aquí he hagut de fer un parell de feines extra), doncs això... un terapeuta tan reputat com vostè que ha de conèixer la psicologia, les diferents patologies o els reforçaments mentals dels seus pacients no ha vist una de les obres mestres de la penetració psicològica i psicòtica de la història del cinema de tots els temps com és *Crits i murmuris* de Bergman?

TERAPEUTA: No.

PACIENT: Vaja. Em deixa ben parat.

TERAPEUTA: Escolti'm... Se n'adona que se'n va d'una cosa a una altra amb una facilitat extraordinària?

PACIENT: Sí, és una altra de les meves característiques. Una exnòvia meva deia que jo patia de la síndrome del parèntesi obert.

TERAPEUTA: Eh? Quina síndrome és aquesta?

PACIENT: Coi, doncs el que el seu mateix nom indica. Síndrome del parèntesi obert. Vaig obrint parèntesis a les converses i no els tanco mai...

TERAPEUTA: Ja. Vol que jo l'ajudi a tancar-los?

PACIENT: Eh?

TERAPEUTA: Per això ha vingut aquí, en realitat? És aquest, realment, el problema que té? Que necessita que algú li tanqui els parèntesis?!

PACIENT: No. No, no. Obrir parèntesis i no tancar-los jo no he dit pas que fos un problema, no m'ha sentit? Com a mínim, per a mi. He dit que era una "característica" meva. Vostè creu que això és un problema?

TERAPEUTA: Home, si això fa parar boig la persona que l'escolta doncs... potser sí!

PACIENT: L'estic fent parar boig? No pot ser. Se suposa que el boig sóc jo, no vostè! Per això pago!

TERAPEUTA: Jo no faig servir mai la paraula boig per parlar dels meus pacients!

PACIENT: Sí, esclar, per la moda aquesta del segle XXI, però el concepte és el mateix.

TERAPEUTA: Quina moda del segle XXI?

PACIENT: La del "políticament correcte". No em diu boig, ni psicòpata, ni tarat però em diu "persona que conviu amb una malaltia mental". Ja són ganas de fer-ho complicat, eh? No diem "negre", sinó "persona de color", com si els altres no en tinguessin, de color. No diem "tirat" sinó "persona amb risc d'exclusió social". No diem "subnormal" sinó "persona amb necessitats educatives especials". Vinga, va! Per no dir la paraula que dèiem abans,

fem voltes i voltes amb un llenguatge asèptic i amb paraules de manual que no diu ningú, almenys al carrer. No ho troba absurd, tot això?

TERAPEUTA: No.

PACIENT: Espera un moment!

TERAPEUTA: Què?

PACIENT: Em diu que no fa servir la paraula "boig" i m'acaba de dir abans que és un problema que jo obri parèntesis quan parlo i no els tanqui perquè això feia "parar boig" la persona que escolta?

TERAPEUTA: És que vostè no escolta.

PACIENT: Sí que l'escolto, escolti.

TERAPEUTA: Jo he dit que no faig servir la paraula "boig" quan em refereixo als meus pacients. No he dit en cap moment que no faci servir *mai* la paraula "boig". I en aquest cas l'he feta servir per parlar de mi, *de mi*, ho entén, o de la seva exnòvia que el va deixar per no tancar els parèntesis; jo el que li deia és que amb tants parèntesis oberts és vostè qui està fent que sigui jo qui necessiti un terapeuta!

PACIENT: Diu que per culpa meva vostè acabarà essent un "malalt que conviu amb una disfunció mental", per dir-ho de manera políticament correcta?

TERAPEUTA: Sí!

PACIENT: Doncs no ho puc entendre, de cap de les maneres, ni correcta ni incorrecta, perdoni que l'hi digui. Com pot una persona "conviure" amb una malaltia? "Con-viure". "Viure amb". Estem posant la malaltia al mateix nivell que la persona, jo convisc amb la Maria, ell conviu amb la Pepeta, vostè convivia amb el seu gos fins al dia d'avui, que ha mort el pobrissó i per això vostè fa aquesta cara, i ara li tocarà conviure amb una malaltia mental perquè jo no tanco els parèntesis... ho trobo una solemne ximpleria! Vostè s'ha tornat boig i s'ha acabat el bròquil!

TERAPEUTA: Prou!

PACIENT: Sap d'on ve l'expressió "s'ha acabat el bròquil"?

TERAPEUTA: No! Ni m'importa!

PACIENT: Escolti, el veig una mica alterat, eh? Que sóc jo qui pago, eh?

TERAPEUTA: I em paga per fer-me saber d'on surt l'expressió "s'ha acabat el bròquil"?

PACIENT: El pago perquè m'escolti! I si a mi em dóna la gana ara d'explicar-li d'on ve l'expressió "s'ha acabat el bròquil", vostè, com bon professional que és, seriós i ben educat, ha de voler saber-ho i si no ho vol saber, doncs ho dissimula i ho escolta. Això deixant de banda, d'altra banda, i perdó per la repetició de "banda", que no acabo d'entendre com un suposat bon professional de la psicologia com vostè no sembla que tingui cap mena de curiositat per res. La curiositat per saber d'on vénen les coses. L'origen. Les causes. M'imagino que vostè a la Facultat va estudiar Freud i la psicoanàlisi, no?

TERAPEUTA: Jo no sóc psicoanalista, sinó terapeuta.

PACIENT: Ja. Una pregunta.

TERAPEUTA: Socors.

PACIENT: Quina titulació té, vostè? Existeixen estudis específics, diplomes, títols reconeguts i homologats per a terapeutes, psicoterapeutes i professionals de la teràpia en general?

TERAPEUTA: Per descomptat que sí.

PACIENT: Avui dia, ja sap, amb tota aquesta *patranya* de la medicina alternativa, no se sap mai... Potser sóc en mans d'un gurú o d'un vulgar estafador, d'un *curandero*.

TERAPEUTA: Però, com s'atreveix...!

PACIENT: ...A què? Com m'atreveixo... a què? A plantar-li cara?! A veure, des que he entrat a la seva consulta, en lloc d'interessar-se *realment* pel meu problema, perquè si sóc aquí és perquè tinc un problema...

TERAPEUTA: ...O més d'un...

PACIENT: Vol callar?!

TERAPEUTA: S'està començant a posar violent, a veure si acabarà malament, tot això...

PACIENT: Ai, sí. Com aquella obra absurda tan bona, se'n recorda? La del professor i l'alumna! No la del David Mamet dels anys noranta, *Olenanna*, crec que es deia, no. Aquella de l'alumna joveneta filla de puta retrògrada *neocon* que es carrega el progrés *maig-del-seixanta-vuit-anti-guerra-del-vietnam* del seu profe, no. L'altra, la francesa dels anys cinquanta o principis dels seixanta.

TERAPEUTA: No sé de què em parla.

PACIENT: La del professor aquell tan amable i tan bon home que al final resulta que és un sàdic assassí de jovenetes. *La lliçó*, de Ionesco. No la coneix?

TERAPEUTA: No. Ni aquesta ni l'altra.

PACIENT: No coneix res, vostè, eh? Molts títols i molts diplomes homologats, però de cultura anem fluixets, eh?

TERAPEUTA: Vostè no sabia qui era Patricia Highsmith!

PACIENT: I tant que ho sabia! He fet veure que no perquè tampoc el volia violentar...

TERAPEUTA: Violentar?

PACIENT: El seu millor llibre és a la meva tauleta de nit, de capçalera, des que el vaig comprar el tinc allà i m'encanta repassar-lo.

TERAPEUTA: *Estranys en un tren?*

PACIENT: No. A veure, li sóc sincer... Li he dit que no coneixia la Highsmith perquè en realitat a mi el que més m'agrada d'ella no és exactament d'*ella*, m'entén?...

TERAPEUTA: No!

PACIENT: Que m'agrada més com a Morgan que com a Highsmith.

TERAPEUTA: No sé de què em parla!

PACIENT: Ara li faré pujar els colors, eh? Vol que continuï?

TERAPEUTA: No! Potser millor que deixi el tema Highsmith com un altre parèntesi obert!

PACIENT: Doncs ara, només pel plaer de dur-li la contrària, el tancaré, el parèntesi Highsmith!

TERAPEUTA: Déu meu.

PACIENT: Claire.

TERAPEUTA: Eh?

PACIENT: Morgan. Claire Morgan.

TERAPEUTA: Ah. Molt bé, molt de gust. I jo Bond. James Bond.

PACIENT: Ai, mira, ara m'ha fet gràcia.

TERAPEUTA: Qui és Morgan. Claire Morgan.

PACIENT: Highsmith. Patricia Highsmith. Li he dit abans que no en tenia el gust perquè l'únic llibre que realment m'agrada d'ella és *El preu de la sal* i no el firma com a Patricia Highsmith sinó com a Claire Morgan. Un pseudònim. Li feia cosa a la pobra publicar amb el seu nom autèntic. Molt valenta, molt llençada, molt fosca en les seves novel·les negres, però per publicar una història de lesbianisme que és una autobiografia seva novel·lada va i es refugia sota un pseudònim, la covarda.

TERAPEUTA: Eren altres temps, per l'amor de déu! Sigui tolerant!

PACIENT: Ara s'ha tornat a editar amb un altre títol i amb el seu nom sense pseudònim. Es titula *Carol*. M'agrada més *El preu de la sal*. És un títol més... més suggerent... *El preu... de la sal... Carol...* no té tanta gràcia. Ja es veu de seguida que *Carol* és una història de lesbianes. En canvi... *El preu... de la sal...* No ho troba més... més... excitant? La sal... el gust salat... que té un preu... que val diners...

TERAPEUTA: Vol entrar en temes més escabrosos? Vol parlar de sexe?

PACIENT: Perdoni, jo estic parlant de literatura! D'art! De cultura! I, a més a més, des de quan el sexe és... un tema escabrós?! Ai ai ai que li retiraran

el títol de terapeuta, si va dient aquestes coses... Em sap greu però... perdoni que torni a insistir... de cultura, no en va gaire fi, vostè, eh?

TERAPEUTA: Depèn de què entengui vostè per cultura. No para de citar-me autors i gent contemporània, Highsmith, Mamet, Ionesco, Hitchcock, Bergman, però la cultura, l'autèntica cultura ve de més lluny, senyor meu. Tolstoi, Shakespeare, els grecs! A veure! Vostè ha llegit mai Heròdot?

PACIENT: Heròdot? Heròdot d'Halicarnàs, un dels primers grans escriptors de la nostra civilització, el creador de la Història Universal, com si diguéssim? Per descomptat que sí! Qui no ha llegit Heròdot, per l'amor de déu...! He llegit fil per randa els nou volums de la seva famosa i brillant *Història*, dedicats a les nou muses: Clio, Euterpe, Talia, Melpòmene, Terpsícore, Erato, Polímnia, Urània i Cal·líope. Fins i tot he llegit el Proemi, on l'autor exposa una mica la filosofia de la seva anàlisi: explicar la guerra i les causes dels enfrontaments dels pobles a les noves generacions justament perquè aquestes no les oblidin i per fer-les reflexionar sobre el seu present! Brutal! I perfectament vàlid avui dia! Un dels clàssics més contemporanis que existeixen! Em pensava que m'enxamparia, eh?

TERAPEUTA: No sé què dir... Qui és, vostè?...

PACIENT: Perdó?

TERAPEUTA: Vostè no pot ser un simple cambrer d'una empresa de càtering...

PACIENT: Però si ja li ho he dit, jo no sóc un cambrer, l'empresa és meva! Sóc això que en diuen ara *emprenedor*! Vaig fer de cambrer aquell dia perquè necessitaven reforços per aquell sopar de gala en què vaig conèixer la persona que em va fer perdre el cap fins a tal punt que m'ha calgut anar a teràpia, i per això li vaig demanar hora fa una setmana i ara sóc aquí... Però... suposant que sí que ho fos... quins prejudicis té vostè per afirmar que un cambrer no ha de conèixer Heròdot?! I més, ara? No sap que, des de la crisi, el seixanta per cent dels cambrers del nostre país són llicenciats i fins i tot alguns han fet el doctorat? Tot un terapeuta de categoria com vostè no es pot permetre fer aquesta mena de comentaris... Vostè és un classista!

TERAPEUTA: Prou. Li proposo una cosa. Ara que ha tornat a treure el seu problema, podríem centrar-nos-hi i atacar-lo sense haver d'obrir un nou parèntesi infructuós?

PACIENT: Parèntesi infructuós. Que bonic.

TERAPEUTA: Eh?

PACIENT: Parèntesi infructuós. Sona bé. Podria ser el títol d'una simfonia dodecafònica, o d'un quadre dadaista.

TERAPEUTA: Començo a estar-ne una mica fins al capdamunt de les seves pedanteries.

PACIENT: Pedanteries? Qualificar un substantiu com "parèntesi" amb l'adjectiu "infructuós" sí que és pedant, vostè perdoni!

TERAPEUTA: La dona, vinga, la dona, parlem de la dona, del que ha fet que vostè sigui aquí, vinga, va, ja n'hi ha prou de ximpleries, parlem de la seva enam... de la dona de qui vostè està enamorat i el fa tornar prou boig per haver de reclamar l'ajut d'un brillant terapeuta.

PACIENT: Jo dec ser pedant, però vostè de cregut, n'és una hora lluny, eh?

TERAPEUTA: Per què ho diu?

PACIENT: "Brillant" terapeuta, s'ha autoqualificat de "brillant" terapeuta...

TERAPEUTA: S'ha acabat, em sent?! S'HA-A-CA-BAT...!!

PACIENT: El bròquil? Encara no m'ha deixat dir-li d'on surt, l'expressió... A finals del segle XIX hi havia una fonda al carrer de la Boqueria...

TERAPEUTA: Prou! Prou! Prou! Tant me fot saber d'on surt l'expressió "s'ha acabat el bròquil"! Dic que s'ha acabat la sessió amb vostè i que ja pot fotre el camp de la meva consulta, vinga, fora!

PACIENT: No pot ser veritat...

TERAPEUTA: El què?

PACIENT: Em farà fora de la seva consulta, vostè, un dels més reputats terapeutes, sense resoldre el meu cas, sense ni tan sols saber...?

TERAPEUTA: ... Què?! Sense ni tan sols saber què?!

PACIENT: ...d'on surt l'expressió "s'ha acabat el bròquil"?

TERAPEUTA: EM PREN EL PÈL, OI?!!!

PACIENT: Sí, ara una mica sí, ho reconec.

TERAPEUTA: Doncs gràcies per reconèixer-ho!

PACIENT: ...Sense saber per què he obert un dels primers parèntesis, volia dir.

TERAPEUTA. Quin parèntesi?! A quin dels innumbrables putos parèntesis que ha obert tota l'estona es refereix?!

PACIENT: Com ens degradem, eh?

TERAPEUTA: Eh?

PACIENT: D'infructuós a puto...

TERAPEUTA: Eh?!

PACIENT: Abans els qualificava poèticament d'infructuosos i ara són "putos" que és la versió despectiva, masclista, patriarcal de "prostituts".

TERAPEUTA: Ui, no. No, no. Per aquí sí que no hi passo!

PACIENT: Eh?

TERAPEUTA: No es carregava abans tota la hipocresia aquesta del "políticament correcte"?! Què fa ara afirmant que dir "puto" a un "prostitut" és despectiu, masclista i... i... i... "patriarcal"?! *Patriarcal*?! Però, què collons s'empatolla?! Ja en tinc prou, de veritat, surti d'aquí ara mateix! Vinga. Fora! Va. El deixo marxar. No cal que em pagui la visita.

PACIENT: No, vostè no em deixarà marxar, ara ja no pot fer-ho, aquests crits que ara em fa són només per despistar, li ho veig als ulls, vostè està massa inquiet, jo l'he descol·locat, admeti-ho, per una banda el poso nerviós, molt nerviós, perquè li cito referents que vostè no controla, i dic coses que estic segur que cap pacient seu li ha dit mai a la vida, però ara es impossible que em deixi anar només per aquest únic motiu: ara jo no sóc un qualsevol, ara he mossegat la seva curiositat i la ferida no cicatritzarà si no va més enllà amb mi, si no puja al meu vaixell, ara jo

l'importo i sap molt bé que en aquests moments sóc l'únic que pot compensar la buidor, la tristesa i la insuportable malenconia que l'assalten des que aquest matí vostè s'ha després de l'únic que encara donava una mica de sentit a la seva vida, el seu preciós i irremplaçable... Rufi?

TERAPEUTA: Pitus.

PACIENT: Reconegui que en l'estona que fa que s'està amb mi ha pensat en en Pitus molt menys que abans que jo arribés. Quin ha estat realment el primer parèntesi que he obert i que encara no hagi tancat, a part de la identitat no resolta encara de l'objecte del meu amor?

TERAPEUTA: *Estranys en un tren* de Hitchcock o Highsmith.

PACIENT: Molt bé, sí senyor. Vostè devia ser un alumne excel·lent. El primer de la classe, m'equivoco?

TERAPEUTA: El segon. El primer era el meu amic Pau, que ara és a l'atur, ves per on. En Pau i jo...

PACIENT: Bé, és igual, això ara m'importa, no faci com jo, sisplau, no vagi obrint parèntesis ara que jo m'he decidit a tancar els meus, al menys el principal.... Sisplau!

TERAPEUTA: El principal? Em dirà qui és la seva... l'objecte del meu amor?

PACIENT: Sí. Tot just després de tancar el de Hitchcock/Highsmith.

TERAPEUTA: Endavant.

PACIENT: *Estranys en un tren*. En recorda l'argument?

TERAPEUTA: Dos estranys es troben en un tren.

PACIENT: Sí. Dos homes, per ser més exactes. És un matís important.

TERAPEUTA: Dos homes que no es coneixen es troben en un tren. Un d'ells té un problema: és un jove tennista de renom que es vol casar amb una dona rica i guapa...

PACIENT: Detall irrellevant. La *guapura*, vull dir. No la riquesa. I quin problema té?

TERAPEUTA: Que està casat amb una dona pobra i lletja (i això sí que és rellevant, perdoni)...

PACIENT: S'equivoca. No és exactament lletja. Pobra, sí. Hitchcock l'enlletgeix posant-li unes ulleres de cul d'ampolla. La principal característica d'aquesta dona no és exactament que sigui lletja. Sinó que és...

TERAPEUTA: Què?

PACIENT: Coi, que malament que mira les pel·lícules, vostè. Que és... perversa i lasciva.

TERAPEUTA: Ah, sí?

PACIENT: Oh i tant. Folla amb altres homes, però com que el seu marit té un cert renom i flirteja amb una rica de classe alta, no li vol concedir el divorci i ha decidit fer-lo patir. Vol treure tall de la situació.

TERAPEUTA: D'acord.

PACIENT: I l'altre?

TERAPEUTA: L'altre home és un misteri. És un fill de mamà amb problemes que vol liquidar el seu pare per obtenir l'herència.

PACIENT: I quin problema té exactament?

TERAPEUTA: Ni idea. No ho recordo. No s'explica prou bé.

PACIENT: Però, home! Faci servir el seu sentit agut d'observació i penetració psicològiques, que no es dedica a això, vostè?!

TERAPEUTA: Ai jo què sé...per què coi he de recordar-me'n, jo ara, del que li passa a aquest home?! Que és un homosexual latent?!

PACIENT: Però això és evident! Vagi més a fons, home....

TERAPEUTA: I jo què sé?! Què li passa, collons?!

PACIENT: Li passa que...

TERAPEUTA: ...Que...?

PACIENT: Que s'avorreix! És un home que ho té tot, té una mare possessiva, un pare ric i avariciós, una posició còmoda, una vida estable però

S'AVORREIX. I decideix que s'ha de carregar el seu pare més per divertir-se que per una altra cosa, i troba el tennista famós i desgraciat i ordeix un pla aparentment absurd per cometre...

TERAPEUTA: L'assassinat perfecte.

PACIENT: Exacte! Molt bé! Ell matarà la dona del tennista libidinosa i rancorosa que vostè recorda lletja però que no n'és tant a canvi que aquest altre mati el seu pare. En ser dues persones completament desconegudes i alienes les que han de cometre l'assassinat respecte de les persones que han d'assassinar, encara que deixin rastres, no els atraparan mai.

TERAPEUTA: Sí, és clar, això és la teoria.

PACIENT: Molt bé. I què és el que ho embruta tot? El que ho emmerda? El que fa que tot surti malament?

TERAPEUTA: Que el tennista és un covard que s'agafa el repte de broma.

PACIENT: Bé, sí, això en la superfície. Però, sisplau, vagi més a fons! La qüestió té a veure amb la covardia, sí...

TERAPEUTA: Que l'altre home, l'homosexual latent, matant la dona del tennista fa que aquest, de cop, s'alliberi del problema i això li crea un problema encara més gros.

PACIENT: Molt bé!

TERAPEUTA: Perquè el tennista és un ésser poruc que no pot viure sense tenir problemes. Sense el seu sentiment de culpa, ell no és persona.

PACIENT: Exacte!

TERAPEUTA: La mort del meu Pitus m'hauria hagut de fer feliç perquè el meu Pitus era un gos menyspreable que cagava on li donava la gana, bordava sempre en les pitjors situacions, feia una pudor insofrible i m'ha fet dur una vida de merda...

PACIENT: ...Però avui quan l'ha sacrificat s'ha adonat que la vida sense ell encara és pitjor, perquè malgrat totes aquestes marranades del seu gos,

vostè l'estimava, i ara sense ningú a qui vostè pugui carregar les seves merdes, vostè s'enfonsa.

TERAPEUTA: Sí. El meu Pitus. Què farà sense el meu pobre Pitus?

PACIENT: Vostè aconsegeixi'm una cita amb la persona objecte del meu amor i jo li asseguro que li trobaré un nou Pitus que farà que ni se'n recordi de l'antic. Un Rufi.

TERAPEUTA: Ah. Jo la conec, la persona objecte del seu amor? Per això ha vingut a la meua consulta? Perquè jo li faci... d'alcevota?

PACIENT: Una paraula ben lletja. No.

TERAPEUTA: No, què?

PACIENT: Vostè no la coneix directament. Però vostè va estar casat amb una dona que sé que té accés a la seva secretària.

TERAPEUTA: Eh? La secretària de qui?

PACIENT: De la persona objecte del meu...

TERAPEUTA: Però la meua "ex" què hi pinta, ara, aquí?

PACIENT: Ja l'hi he dit, coi! La seva "ex" té vincles amb la secretària d'aquesta pers...

TERAPEUTA: Quins vincles?!

PACIENT: Ai, que van ser amigues de petites, em sembla.... de quan estiuejaven al mateix poble de la costa...

TERAPEUTA. A quin poble de la costa?!

PACIENT: A Palamós!

TERAPEUTA: I per això tantes voltes i tantes *mandangues*?! Perquè el posi en contacte amb una amiga de la meua exdona quan feia de turista a la Costa Brava i que ara és la secretària de la seva... de la persona que és objecte del seu amor...?

PACIENT: Sí!

TERAPEUTA: I tots els maldecaps que m'ha fet agafar fins ara...?

PACIENT: Bé havia d'omplir una hora, no? Me l'hagués cobrada igualment si d'entrada li hagués demanat això! ¿I les coses que ha après sobre Hitchcock, Bergman, Ionesco, Mamet i Highsmith, home?, i sobre el seu estimadíssim Heròdot fins i tot!... no les té en compte? Me les hauria de descomptar de la factura, que vostè és molt car... I he promès que, a sobre, li proporcionaria un gos nou...

TERAPEUTA: Tot això és surrealista! I si em nego a donar-li les dades de la secretària aquesta?

PACIENT: Però què li agafa, ara? Miri quina cara... Està destrossat... Això d'en Pitus l'ha afectat més del compte! Vostè necessita que l'estimin! I jo sóc aquí per això, home! Vol un nou Pitus a la vida sí o no?! Un Rufi que el salvarà de l'abisme?

TERAPEUTA: No!

PACIENT: I tant que sí!

TERAPEUTA: Qui collons és l'objecte del seu amor, que té secretària i tot?!

PACIENT: És...

Fosc.

2. Gelat de maduixa.

SECRETÀRIA: No sé com ha pogut accedir a aquest telèfon. No. No. No. No li puc concedir cap mena d'entrevista. No rep visites privades. No. No. Que no. I no torni a trucar. Adéu.

A.M.: Frau Else?

SECRETÀRIA: Frau A.M.?

A.M.: Qui era?

SECRETÀRIA: Ningú, Frau A.M. Em sap greu. No hauria hagut de passar una cosa així, no sé com...

A.M.: Què ha passat?

SECRETÀRIA: No s'hi ha fixat? Em sap greu, Frau A.M. No parlava pel telèfon oficial, ha estat una trucada al meu mòbil personal. No tornarà a passar.

A.M.: El nostre protocol ho permet, això?

SECRETÀRIA: Crec que sí. O potser no. Em permet de revisar-ho?

A.M.: Sí. Faci-ho ara mateix. Truqui al cap de protocol.

SECRETÀRIA: Herr Altmeier? Només una pregunta. Se'ns permet de mantenir el nostre mòbil personal obert durant les hores de treball a la Cancelleria? D'acord. I rebre trucades? D'acord. Gràcies. No. No ho sé. Ara li ho pregunto. Frau A.M. El Cap de protocol vol saber si manté la reunió amb vostè per preparar el sopar d'aquesta nit amb el Primer Ministre.

A.M.: Quin primer ministre?

SECRETÀRIA: No recorda que aquesta nit té un sopar amb el nou Primer Ministre de la República de Catalunya?

A.M.: Ah. Sí. És el primer Primer Ministre.

SECRETÀRIA: Sí, el Primer Ministre.

A.M.: Vull dir que és el primer Primer.

SECRETÀRIA: Primer primer?

A.M.: Sí, el primer Primer.

SECRETÀRIA: De número primer?

A.M.: Què hi té a veure ara el número primer?

SECRETÀRIA: No ho sé, com que a vostè els números i l'aritmètica li agraden tant, pensava que no em fes ara un joc de paraules amb "primer" de primer d'una cosa i "primer" de número primer... 2, 3, 5, 7, 9, etcètera

A.M.: No, només feia un simple joc de paraules amb "primer", de primer d'una cosa i "primer primer" d'una cosa.

SECRETÀRIA: El mateix sentit de primer, però repetit.

A.M.: Sí, exactament.

SECRETÀRIA: Però es pot ser dues vegades primer? No, oi? Primer només és primer un sol cop. Vull dir... A veure... Si diem primer primer deu ser perquè hi ha un primer segon, un primer tercer... Aleshores hi pot haver molts primers, i la paraula primer ja no se la pot aplicar a aquest primer.

A.M.: El segon "primer" forma part d'un conjunt nominal. "Primer Ministre". Com si diguéssim: President. President d'un país, Primer-Ministre d'un país. No primer, pausa, ministre. Sinó Primerministre. Conjunt nominal. Per tant, de la mateixa manera que dic: aquest home és el primer President d'un país, puc dir: aquest home és el "primer" Primer-Ministre del país. Volent dir que aquest país abans, no en tenia cap, de Primerministre. Ho ha entès ara?

SECRETÀRIA: Sí.

A.M.: Un moment.

SECRETÀRIA: Què?

A.M.: Nou. Ha dit nou.

SECRETÀRIA: Nou...què?

A.M.: 2, 3, 5, 7... 9. El nou no és primer.

SECRETÀRIA: No, és clar. El nou és sempre novè. Clar que si mirem nou no com a número, sinó com a adjectiu contrari de vell... Es pot dir que no és nou tot allò primer? El primer d'una cosa sempre és nou en aquella cosa, no creu?

A.M.: A vostè qui la va contractar, frau Else? Herr Altmeier?

SECRETÀRIA: Xerro massa, oi?

A.M.: Encara no m'ha dit què indica el protocol sobre els usos del mòbil privat a les hores de feina.

SECRETÀRIA: Se'ns deixa que el tinguem encès però en silenci, sense vibració i només podem fer-lo servir en casos d'extrema urgència i advertint abans sempre d'aquesta possibilitat al cap de protocol.

A.M.: Ha estat el seu cas, quan ha agafat la trucada, ara fa una estona?

SECRETÀRIA: No. Bé. Sí. A veure. Li ho puc explicar?

A.M.: Serà molt llarga, l'explicació?

SECRETÀRIA: A veure, de quant dispo?

A.M.: De trenta-cinc segons.

SECRETÀRIA: Ho intento. Respiro. Posi cronòmetre. Som-hi: quan m'he llevat aquest matí a les 6 he anat tot d'una a l'habitació de la meva filla Carla perquè l'he sentida tossir. Li he posat la maneta al front i l'he retirada tot d'una perquè bullia. He anat directa a la farmaciola, he agafat el termòmetre i l'hi he posat sota el braç. Trenta-nou i mig. Esverada, el primer que he fet és posar-li una compresa amb aigua freda i donar-li paracetamol per fer-li baixar la febre. Li ha baixat un grau. M'he calmat. No l'he duta al col·legi, he agafat un cangur i s'han quedat a casa. Li he dit que si a la nena li pujava la febre, que em truqués, fos l'hora que fos. Com que no tinc el contacte del cangur registrat a l'agenda, quan he vist un número sense nom al mòbil, he pensat que podia ser ell i per això l'he agafat. Els casos de malaltia de familiar directe estan contemplats com a extrema urgència en el protocol d'encesa i apagada dels mòbils personals durant les hores de feina. Trenta-cinc segons.

A.M.: Trenta-set segons cinquanta-cinc dècimes. Em sap greu. A partir de "protocol d'encesa" he deixat d'escoltar. Deixi'm el seu mòbil.

SECRETÀRIA: Per què?

A.M.: Com que per què? A veure. Un moment. Qui sóc jo?

SECRETÀRIA: Una de les persones més poderoses de la faç de la terra.

A.M.: I vostè? Qui és vostè per gosar preguntar-me, a mi, el perquè d'una cosa amb aquesta insolència?

SECRETÀRIA: Dona, tant com insolència...

A.M.: O sorna, com ara, que no sé que és pitjor.

SECRETÀRIA: Vol que li recordi el que em va dir el primer dia que vaig començar a treballar per a vostè?

A.M.: Sí, recordi-m'ho.

SECRETÀRIA: Estic farta que tothom em tracti com una de les dones més poderoses de la faç de la terra, m'agradaria que ho tingués en compte.

A.M.: Això li vaig dir?

SECRETÀRIA: Sí.

A.M.: I vostè què en va deduir, d'aquestes paraules? Que em podia tractar amb vilesa i grolleria? Només volia dir-li que tingués en compte que sóc una de les dones més poderoses de la faç de la terra.

SECRETÀRIA: Ui, no, de cap manera, no m'enredi, ara. El que em va quedar clar és que el que havia de tenir en compte és la primera part de la frase: *estic farta* que tothom em tracti... No que vostè és una de les dones més poderoses de la faç de la terra, cosa que, per descomptat, jo sabia prou i sap prou bé absolutament tothom, Frau A.M.

A.M.: No m'agrada el seu to ple d'insolència, sorna, vilesa i grolleria, jove.

SECRETÀRIA: Sincerament, Frau A.M., la insolència, la vilesa i la grolleria és el que vostè està a punt de fer amb mi: espionar el meu mòbil, violar la meva intimitat.

A.M.: S'ha deixat la sorna. La sorna sempre és el pitjor.

SECRETÀRIA: La farà servir vostè, ara, oi?

A.M.: Sí. Ara mateix. Així, miri: cal que li demani ja la sol·licitud d'acomiadament per a vostè, Frau Else?

SECRETÀRIA: Cal que li recordi que em sé el telèfon del seu marit de memòria, Frau A.M.?

A.M.: Perdó?

SECRETÀRIA: ¿Vol patir la humiliació d'un divorci, i no un *primer*, no, sinó un *segon* divorci, una dona recta i religiosa com vostè?! ¿Vol que faci saber al seu home com es torna boja i com fa la patètica la seva dona mundialment poderosa -i sense sorna li ho diré, perquè va ser ben cert- a les recepcions i sopars de gala d'altres països, mentre menja un gelat de maduixa?!

Silenci molt tens.

A.M.: Què ha dit?

SECRETÀRIA: M'ha entès perfectament. No ho tornaré a dir.

A.M.: Què insinua, Frau Else?

SECRETÀRIA: Que vostè té un problema, Frau A.M. I un problema dels grossos. I que jo sé quin és. I és justament el que m'acaben d'explicar amb la trucada que acaben de fer-me. I del país del primer Primer ministre amb qui tornarà a sopar aquest vespre, per ser més exactes, ves-per-on-oh-no-pot-ser-*oh-my-god!*, quines casualitats que té la vida. Un país nou o nou país, fixa't tu. On vostè ja va fer un sopar de gala amb el que encara no era aleshores primer primer ministre però sí futur primer primer ministre i té raó que en aquest cas se'n pot dir primer primer perquè en ser un país nou abans no hi havia primer de res perquè no hi havia res i on tothom es va adonar que perdia els papers mentre menjava, o més ben dit *xarrupava...* un gelat de maduixa.

A.M.: Tu no saps res de mi ni dels meus problemes, nena. Quedes...

SECRETÀRIA. Ah, ja ens tractem de tu? *Nena?*, m'ha dit *nena?* He sentit bé?

A.M.: Queda acomiadada des d'aquest mateix moment.

SECRETÀRIA: Ja veurem què en diu el meu sindicat, d'aquest acomiadament.

A.M.: No és improcedent. Fa pocs dies que treballa aquí. Vaig llegir personalment el seu contracte. De dalt a baix. Sense saltar-me la lletra petita. Hi ha un termini de sis mesos des de la signatura en què se la pot acomiadar sense cap mena de motiu. Efectivament, aquesta clàusula està escrita en lletra petita però està escrita. I signada. No es pensi que perquè sóc qui sóc no em llegeixo ni faig cas de la lletra petita.

SECRETÀRIA: Com?

A.M.: Ans al contrari! És gracies a la lletra petita que sóc com sóc, que sóc qui sóc i que sóc on sóc.

SECRETÀRIA: Eh? Què s'empatolla, ara, amb la punyetera lletra pet...

A.M.: No em toqui la lletra petita!!! És gràcies a la lletra petita que he arribat on he arribat. Els mediocres, els creguts, els que van de milhomes, es mouen pel món sense llegir-se la lletra petita dels contractes, la lletra petita dels tractes, la lletra petita dels convenis, la lletra petita dels acords. Jo mai en tota la meva vida no he signat cap paper sense llegir-me'n abans la lletra petita. Encara que per fer-ho necessiti més temps que la resta per llegir-me les coses. Adoro la lletra petita dels contractes. La lletra petita de les coses. La lletra petita en general. Fins i tot la de les caixes de la llet i dels cereals, que llegeixo cada matí. Sóc una fanàtica de la lletra petita. De fet, ja ha vist com és, la meva lletra: petita. Fins i tot jo mateixa m'he sentit sempre com una lletra petita. I d'aquesta petitesa és d'on he tret la meva força. Ja sap el que diuen de mi, pot llegir-ho cada dia en multitud d'articles, a la xarxa, en paper, en llibres editats en tots els idiomes: freda, implacable, segura, compacta, dura, monolítica, granítica, indestructible, inhumana. Tot són adjectius grandiloqüents, exagerats. I tots van ben errats. Jo sóc menuda, minúscula, una minúcia, una menudesa, una poqueta cosa insignificant, a vegades un punt ridícula i tot, com la lletra

petita... Ara, això sí, quan se'm busquen les pessigolles, puc arribar a ser, com la lletra petita dels contractes, insospitadament cruel i devastadora. Agafi les seves coses. Surti immediatament d'aquí. No la vull tornar a veure més.

SECRETÀRIA: Vostè em fa fora però jo m'enduc d'aquest despatx el seu secret: gelat de maduixa, va tenir un orgasme en públic amb aquell gelat i tothom se'n va adonar. I mentre li passava, no deixava de mirar de cua d'ull un jove cambrer, un vulgar cambrer amb qui vostè tenia fantasies eròtiques.

A.M.: No digui ximpleries.

SECRETÀRIA: Malgrat la seva imatge d'exnovícia bleda, tova, assolellada i anodina, vostè té desitjos secrets com el més comú dels mortals. Però vostè és aquí, en aquest despatx des d'on mou els fils perquè el món es bellugui segons el ritme dels qui marquen la pauta: els poderosos als quals vostè serveix pitjor que una vulgar minyona, poderosos que, al contrari que vostè, ja no tenen fantasies eròtiques perquè amb els seus diners les acompleixen totes i als quals vostè beneficia amb les seves merdoses i devastadores -aquestes sí que són devastadores- polítiques econòmiques plenes, sí, de merdosa lletra petita de la seva. No faci aquest posat de pastoreta d'alta muntanya tirolesa. No despisti lloant la lletra petita. La lletra petita és el càncer de la nostra època. A vostè li agrada perquè gràcies a ella, xucla la sang a la resta de mortals. Però no s'hi identifiqui. Al contrari. Vostè no té res de petita ni d'insignificant. Que no es mira al mirall? Si sembla una vaca embotida en aquests vestits que porta, curts de màniga, estrets d'espatlla i amb pantalons de lluitador de sumo. Vostè és una lletra grossa que caga lletra petita i s'hi disfressa per fer passar per legals els negocis corruptes dels seus socis, clients, o amos per poder continuar robant impunement als desgraciats de la terra pels segles dels segles amén.

A.M.: Com hem passat de parlar de números primers als negocis corruptes dels meus suposats socis?

SECRETÀRIA: Tot és qüestió de números. Però vostè té un problema.

A.M.: Vostè també. I més gros que el meu. I sobretot de números.

SECRETÀRIA: Jo? Quin?

A.M.: Amb la taca que li quedarà a l'expedient, ja pot anar buscant feina per alimentar la seva filla malaltissa i fer que ells, els números, li surtin per arribar a fi de mes. Haurà d'emigrar. I ni així. I el meu problema quin és?

SECRETÀRIA: Sexual. No folla prou ni amb qui vol. És una autèntica reprimida i se li nota a la cara. El poder a vostè no li ha servit de res. Segur que aquell dia en el sopar a Barcelona, tothom es va adonar dels seus pensaments lúbrics pel cambrer del gelat que s'hauria follat allà mateix, sobre la taula, entre els plats bruts amb restes de menjar sec, molles de pa i greixos variats.

A.M.: Aquesta mena d'obsessió només la tenen els homes.

SECRETÀRIA: Com vostè.

La secretària surt.

A.M.: S'ha deixat el mòbil.

Pausa.

A.M.: Bon dia. Voldria parlar amb la persona que ha trucat abans a aquest número. Sí. No. La meva secretària. Era. Parla amb ella mateixa. Sí. Jo mateixa. La Cancellera. En persona.

3. Un més un igual a un.

TERAPEUTA: No et puc posar Pitus de nom. Em sap greu. En Pitus era en Pitus. Tu... Et miro i... no sé... Rufi tampoc. És ridícul. Vine, vine. Deixa'm mirar-te. Aquests ulls de pena. De poca cosa. De poca-pena. Fas pudor. També fas pudor. La d'en Pitus la tenia aquí clavada. Fins quan anava a la feina o fora de casa, la duia aquí dins, al nas. Al cervell. No la suportava. I ara, l'enyoro. La teva. La teva encara és més forta. Com que tens més pèl que en Pitus, se t'hi deu quedar més brutícia aquí a la pell i per això la teva ferum encara és més intensa. O no. Potser només és diferent. Per què em mires? Què esperes de mi? Menjar? Només menjar? Creus que en Pitus també estava per mi només pel menjar? No? Teniu sentiments? Tu tens sentiments? O només et mous per interessos com deia aquell home odiós? T'ha triat bé, per cert, no em recordes en Pitus però en certa manera me'l recordes. Ets diferent i d'alguna manera ets ben bé com ell. No vull que el substitueixis però... Pitus! Estimat! No saps com t'he trobat a faltar! Per què m'has abandonat?! La vida sense tu es molt trista! Tu també em llepes, Rufi? Rufi...? Ai, perdona. T'he dit Rufi i... Rufi! T'agradarà, dir-te Rufi? Però... no, no... A veure si et gires, si et dic Rufi? Rufi? Vaja. I si et dic un altre nom també et giraries? Provem... Bernat? O una cosa que no sigui un nom: australopithecus? T'agradaria dir-te australopithecus? Perdona, és broma. Què hi ha darrere d'aquesta mirada? Només l'espera? L'espera del moment en què trauré una txutxe de la butxaca i te l'oferiré i te la menjaràs? Té. La txutxe. Menja-te-la. Te'n dono permís. T'agrada, eh? Que ets bandarria. Esperaves això i res més. I ara tornes a mirar-me per si te'n dono una altra. No, no, xantatges no. És veritat, doncs, Rufi o Bernat o Australopithecus. Només em vols per interessos. Quina depressió. Quin món més horrorós, he perdut les ganes de viure. Creus que tu me les podràs retornar? Com que el què, Rufi? Les ganes de viure... Va. Fes-me un petonet. Una llepada de les teves. Aquí. Als meus morros. Molt bé. Collons, que bavós, quin fàstic. Anem a fer una volta, Rufi? Ets tan maco. Aaaaai, quin gos més carinyós, quina monada, que llest, que lleial, que

simpàtic, que que que que bona persona que ets. Sí, Rufi, ets la millor persona que conec i que he conegut mai a la vida. Després d'en Pitus, és clar. I mira que n'he vist, de gent, a la vida. Els meus pacients. Que curiosos. Em coneixes des de fa unes hores i ja noto que m'estimes. Què hi ha en aquesta mirada de gos que tens sinó... amor? Un amor incondicional, absolut, immens. I amor per mi. Cap a mi. Ara aquell aixafaguitarres sonat em dirà que és perquè et dono menjar i txutxes cada mitja horeta... No n'he de fer cas. És un histèric que perquè s'avorria s'ha pensat que s'ha penjat d'una vella famosa. Hi ha cada persona més rara, al món. Els meus pacients. Saps què et dic?, si m'estimes només perquè t'alimento, m'és ben igual, t'ho juro. Et faré una confessió. Sincera. Mai no he trobat, ni en cap pacient, ni en cap col·lega de la feina, ni en la meva exdona, ni en cap de les meves nòvies, ni en cap dels meus amics, ni en cap familiar meu, ni en cap dels meus germans, ni en el meu pare, ni en la meva mare, mai a la vida, mai, t'ho juro, mai, tant d'amor com el que hi ha ara en la teva mirada, aquí, davant meu. Rufi. Començo a deixar de recordar en Pitus. Ja no el recordo. Ara hi ets tu. I ets aquí. I el meu problema s'esfuma. Perquè veig que ja m'estimes. I sé que ho faràs sempre. Un petonet. Així. Amb el temps tu i jo serem un de sol. Ja gairebé ho som. Tu i jo. Un mes un igual a un. Oi?

RUFI: Guau.

4. Sexe oral.

A.M.: He vingut sense l'escorta. M'ha costat molt desempallegar-me'n. Per això aquesta disfressa.

PACIENT: Estic molt nerviós.

A.M.: Aquell home, el terapeuta amb qui vaig parlar per telèfon, és de fiar, oi?

PACIENT: Encara no m'ho crec. *Estranys en un tren*. Però amb final feliç per a tots dos.

A.M.: És de fiar sí o no?

PACIENT: M'he gastat una fortuna en comprar-li el millor gos de la botiga. Amb *pedigree* certificat. M'he quedat arruïnat. No dirà res.

A.M.: Ningú no ha de saber que sóc aquí.

PACIENT: Encara no m'ho crec. La miro i...

A.M.: Tutegem-nos.

PACIENT: Et miro i...

A.M.: Has portat el gelat?

PACIENT: Per descomptat.

A.M.: Mengem gelat, primer.

PACIENT: Jo no. Menja'n tu. Jo només vull mirar-te.

A.M.: D'acord. Però si no menges, parla. Parla mentre jo menjo el teu gelat.

PACIENT: D'acord.

A.M.: Una cullera?

PACIENT: A dintre del pot n'hi ha una.

A.M.: Ja la veig. Està freda.

PACIENT: Deixa-me-la.

A.M.: L'escalfaràs amb la mà?

PACIENT: Amb l'alè. Et fa res.

A.M.: No. Com si vols llepar-la.

PACIENT: Em deixes que la llepi? No et farà fàstic?

A.M.: Al contrari.

PACIENT: Xxssrrlt.

A.M.: Gràcies.

PACIENT: De res.

A.M.: Menjo. Ara tu, parla.

PACIENT: No és veritat que siguis aquí.

A.M.: És clar que sí. No em veus? Mmmm. Oh. Oh. Oh. He menjat als millors restaurants de tot el món, oi? Doncs... És sens dubte el millor..., la millor cosa que m'he posat mai a la boca des que tinc ús de raó.

PACIENT: Oh.

A.M.: No vull parlar més. Deixa'm menjar. Parla tu.

PACIENT: Està bé. Vaig haver de recórrer al terapeuta, que fet i fet és una mena de psiquiatre però amb un nom que espanta menys (tu dius a la gent "vaig a un terapeuta" i s'ho empassen molt millor que si els dius "vaig al psiquiatre", això és així), perquè em semblava molt gros el que em passava... Coincideixo per casualitat amb una personalitat mundial, la líderessa política més determinant i contundent de la política dels darrers anys, una persona absolutament criticada pel noranta per cent de la població mundial...

A.M.: O més. Mmmm. Oh.

PACIENT: I admirada tan sols per l'escàs u per cent que controla les finances del món, empresaris, grups, *lobbies* de poder, grans banquers, traficants d'armes... Coincideixo amb ella, dic, en un sopar al qual he estat convocat en qualitat de pastisser creatiu i gairebé per error, com que van escassos de personal, justament a causa de les retallades que ella mateixa, des del tron que el poder li atorga, impulsa i fa impulsar a tots els països que

controla, europeus i de més enllà, em demanen que hi treballi també com a cambrer després de passar uns filtres de control exhaustius i a les acaballes del sopar oficial em diu a la cara...

A.M.: Digui al cuiner de part meva que el gelat de maduixa és el més deliciós que he tastat a la meva vida. No. Esperí. Digui-li que és el millor gelat. No. Les millors postres. No. Ni postres ni res. La millor cosa que m'he posat a la boca en tota la meva vida des que vaig néixer. M'encanta aquest gelat de maduixa. Mataria algú per menjar tota la meva vida aquest gelat.

PACIENT: Això no m'ho vas dir exactament així, eh? Ja em vaig enamorar sobtadament de tu només amb: "digui al cuiner de part meva que aquest gelat de maduixa és el millor que he tastat a la vida"... Imagina't el que m'hauria passat si m'haguessis dit això altre... La millor cosa que t'has posat a la boca en tota la teva vida des que vas néixer... Ohhh... Això no m'ho vas dir... La millor cosa... així, amb la paraula cosa com subratllada o en cursiva, si fos escrita... No, no. Així no m'ho vas dir...

A.M.: Però ho vaig pensar. I això que no sabia que el gelat l'havies fet tu. Si m'ho haguessis dit en aquell moment, t'hauria estalviat els diners de la sessió que vas fer amb el terapeuta... Hauria quedat amb tu d'amagat del meu servei de protocol. M'hauria disfressat aleshores com ara i m'hauria escapat aquella mateixa nit. Hauria agafat un taxi. Hauria anat a l'adreça que em diguessis. Fins i tot a un hotel de mala mort. I m'hauria lliurat tota sencera a tu. De cap a peus. I no t'hauria calgut anar a cal psiquiatre. O terapeuta.

PACIENT: En realitat, només el vaig visitar perquè, tot investigant, vaig descobrir que la seva exdona havia estat amiga de la teva nova secretària, de quan venia a la Costa Brava com una *alemanota* qualsevol. I ben bé que vaig fer. Ell ara té el seu gosset i jo et tinc a tu. Aquí.

A.M.: N'estàs segur?

PACIENT: Eh.

A.M.: Estàs excitat?

PACIENT: No ho veus?

A.M.: Què és el que realment t'excita?

PACIENT: Tot. Absolutament tot. De tu. Tota tu.

A.M.: Ets un mentider.

PACIENT: Només amb la frase: "la millor *cosa* que m'he posat a la boca en tota la meva vida des que vaig néixer...", així, amb la *cosa* subratllada, qualsevol...

A.M.: Això inclou el pit de la meva mare i tot, imagina.

PACIENT: Sí, sí.

A.M.: La meva mare tenia uns pits que feien tornar bojós tots els homes. I algunes dones, tot s'ha de dir. Bé, totes les dones, en realitat. Perquè les que no embogien de desig ho feien d'enveja.

PACIENT: M'ensenyes els teus?

A.M.: No. Espera que m'acabi el gelat.

PACIENT: Perdona.

A.M.: Sóc en la intimitat tal com et pensaves que seria?

PACIENT: Millor. Quan em vas dir que ens veuríem, vaig pensar que seria un fracàs. Que no... que no ens entendríem. Per a mi, des que et vaig trobar en aquell sopar de gala fins ara, has estat una fantasia. La meva fantasia. Tothom sap que quan les fantasies es tornen realitat...

A.M.: Suposo que essent qui sóc, la teva fantasia era la de la dona dominadora, que esclavitza, que fuetja el seu esclau, que li fa llepar la sola de les botes, etcètera etcètera, no?

PACIENT: No, no, no, i ara!

A.M.: Ah, no?

PACIENT: És que el que em va cridar l'atenció de tu va ser justament el contrari. La teva veu tremolosa, vellutada però més aviat dèbil. La teva caiguda d'ulls, plena de dolçor i de fragilitat, el color rosat de la teva pell pudorosa. La teva inesperada timidesa, la suavitat... T'ho he de confessar. Fins aleshores per a mi eres una dona lletja. No exageradament lletja, bé,

sí..., lletjota, grassa, tova, inexpressiva. Però aquell dia, quan vas parlar-me... quan em vas dir: digui-li al cuiner de part meva... tot va canviar de cop. I ara et trobo...

A.M.: Dir una lloança a un home és el bàlsam que fa tornar príncep la granota.

PACIENT: Eh?

A.M.: Jo en canvi et vaig trobar bufó des del primer moment. Vet aquí la diferència. El cambrer bufonet. Més que bufonet. Atractiu, sexi, apetitós. I, a més, per acabar-ho d'adobar, em va portar aquesta meravella de gelat. I a sobre, fet per ell. De sobte em trobes atractiva perquè et dic que el teu gelat és més bo que una polla i jo m'enamoro de tu perquè sé que la recepta del gelat és teva. I així va el món.

PACIENT: Ai. No siguis grollera. No espatllis la màgia del moment. Vols saber el que vaig pensar quan em vas dir: "digui al cuiner de part meva que aquest gelat de maduixa és el més deliciós que he menjat a la meva vida"?

A.M.: Què?

PACIENT: Que semblava que tinguessis un orgasme.

A.M.: El tenia.

PACIENT: I el tenies gràcies a mi.

A.M.: Vols que et digui què pensava exactament jo, en aquell moment?

PACIENT: Sí.

A.M.: Tornaré a espatllar la màgia del moment.

PACIENT: Diràs una altra grolleria?

A.M.: Sí. Una de ben grossa. I més d'una. Ho vols?

PACIENT: No ho sé. Em fas por. Digues. Què vas pensar?

A.M.: Veient el somriure que se't va dibuixar a la cara i aquella espurna de felicitat a la mirada vaig pensar que si era veritat que una dona com jo, poc agraciada com jo, tan odiada com jo, tan poc sexi com jo, lletja i tova com jo, vomitiva com jo, gairebé més truja que persona, et provocava aquell èxtasi, a tu, el cambrer bufonet per qui qualsevol noia bonica i beneita

sospiraria, qualsevol noieta maca i cursi de les que mengen MacDonalds, van amb una faldilla encara més curta que els seu minso cervell, que ja és dir, i fan trempar els homes a primera vista, si el que veia a les teves pupil·les era autèntic desig per a mi, passió real, i no fingiment per treure profit del meu estatus de dona poderosa, sinó desig desig, del de debò, passió passió, de la que enganxa, de la que fereix, de la que mata, aleshores jo t'hauria agafat la cara i l'hauria ficada de cop salvatgement entre les meves cuixes, sense faldilla ni calces, t'hauria obligat a fer amb el meu sexe el que jo acabava de fer amb el teu gelat de maduixa, a poc a poc, sense presses... per fer-me morir d'èxtasi a mi. No hauries tingut problemes... jo sempre he estat dona de poc pèl i no m'ha calgut mai rasurar-me... I jo hauria mirat la teva boca entreobrint-se i la llengua sortint humida, vermella, entre les dents, per recórrer els llavis del meu sexe, la carn xopa i rogent dels plecs, fins arribar a la petita durícia al capdamunt. Allà t'hi hauria demanant de deturar-te llarga estona, amb la punta de la llengua erecta i salivada amunt i avall i donant-hi voltes, amb ritme creixent... i, al mateix temps, amb les mans humitejades de saliva hauries pogut recórrer també altres zones, introduir els teus dits com petites polles als meus orificis per ajudar les contraccions a insinuar-se, a acostar-se, a repetir-se, a multiplicar-se... per acabar... esclatant com l'onatge just abans de la tempesta... i finalment... ja les tenim aquí... les contraccions de la vagina i de l'anús anunciant la imminent arribada de l'orgasme... Ah. La tempesta perfecta. No entenc com hi ha homes que es creuen els nostres falsos orgasmes... L'orgasme autèntic mai no pot simular-se, les contraccions rectals i vaginals no enganyen i són independents de la voluntat i de la raó i, per tant, de l'art del fingiment. No és dels crits ni dels esgarips de la veu que cal refiar-se, això és molt fàcil de simular, mira: ah uh oh, veus? i no em passa res, sinó que el que cal tenir en compte són els arronsaments rítmics, espasmòdics, inimitables i inevitables dels músculs interns de l'anús i de la vagina, com un atac de singlot però allà baix... Pim pam pum. Pam pum pim. Pum pim pam. Ara, sí. L'explosió de plaer. Ja està. Això és el que vaig pensar.

PACIENT: Tot això ho estic somiant, oi?

A.M.: Per descomptat. Jo només t'he trucat des del mòbil de la meva secretària després que el teu terapeuta em deixés el teu número de telèfon per si em podies passar la recepta d'aquell gelat de maduixa que em va agradar tant en el sopar de gala que em van oferir a Barcelona en la meva visita oficial a Catalunya-nou-estat-d'Europa, tu me l'has passat, jo te n'he donat les gràcies, m'has demanat si ens podríem veure algun dia, jo t'he dit que no, que sóc una dona feliçment casada en segones núpcies, seriosa, religiosa, assenyada i molt de dretes, que sóc la Cancellera, collons!, i he penjat, i això és tot, t'ha fet tanta il·lusió la meva trucada que des d'aleshores em dus al cap i tens fantasies amb mi, brutors, com un home qualsevol, vulgar, groller, insignificant i patètic, molta creativitat amb la teva empresa culinària o pastissera, molta sensibilitat artística i molta *mandanga* i, ja veus, un masclista de merda, com qualsevol altre, que es pensa que pot dur a l'èxtasi fins la dona més inaccessible, freda, dura i poc sexi -és així diguis el que diguis i pensis el que pensis, tu ets molt raret, noi, si jo t'excito, més que un terapeuta el que necessites és una cel·la en un manicomi per recloure-t'hi de per vida- de totes les dones que hi pugui haver en el món, i ara, obre la boca i empassa't la teva, anava a dir una altra grolleria, el teu gelat de maduixa, i esborra'm d'una punyetera vegada del teu cap i fabrica't una fantasia eròtica una mica més estàndar, convencional, menys original i menys friqui que jo, que això no és normal, que no s'entén que un tio com tu estigui penjat d'una d'una d'una d'un d'un d'un tros de dona com jo, que sóc la presidenta d'un país seriós, home!, que jo sóc molt seriosa, que no m'agraden les bromes, que sóc una autoritat, que encara que el comú dels mortals s'hi cagui, en mi, tothom qui em coneix em respecta, cony, que ja n'hi ha prou, me cagumtot, collons de déu, vinga, va, treu-me ja de dintre, s'ha acabat ja, cony, fora, prou d'aquesta imatge mental de mi fent marranades amb un cambrer cagamandúrries xitxarel·lo català bufonet de merda, cagumtot, que sóc la presidenta d'Alemanya, collons, que sóc l'Angela Merkel, hòstia puta! (*Li clava una solemne bufetada i desapareix per art de màgia.*)

PACIENT (*es desperta, constata la seva solitud*): Quina vida més trista.

5. Roses.

SECRETÀRIA: Quan siguis una vella al vespre, amb llum d'espelmes,
davant la llar de foc, asseguda, filant,
cantaràs els meus versos, admirada, i diràs:
Ronsard em venerava quan jo era una bellesa.
No tindràs cap serventa que, amb la notícia aquesta,
a punt d'endormiscar-se amb la mitja a les mans,
no es desperti amb el so del meu nom a l'instant
i beneeixi el teu amb lloances eternes.
Jo jauré sota terra i, com espectre lliure,
reposaré en els llimbs dels que van saber viure;
tu seràs una vella arraulida en el foc
plorant el meu amor i el teu menyspreu feroç.
Fes-me cas, has de viure, no esperis un nou dia:
cull des d'avui mateix les roses de la vida!

PACIENT: Perdoni, què fa?

SECRETÀRIA: Recitar.

PACIENT: Recitar què?

SECRETÀRIA: Ronsard.

PACIENT: Sí que és tard, sí.

SECRETÀRIA: Ronsard.

PACIENT: Que li dic que sí, que és tard, que hem d'anar acabant, que li
queden com a molt cinc minuts.

SECRETÀRIA: Ronsard, Pierre de Ronsard. No sap qui és Ronsard?

PACIENT: Ronsard? Per l'amor de déu. Qui no sap qui és Ronsard?

SECRETÀRIA: Ningú.

PACIENT: Per tant, tothom. Exacte. No hi ha ningú que no sàpiga qui és Ronsard, per tant tothom sap qui és Ronsard. Pierre de Ronsard, el príncep dels poetes i el poeta dels prínceps, nascut al Castell de la Possonière, a Couture-sur-Loir, l'11 de setembre de 1524, considerat el màxim exponent de la poesia francesa renaixentista, membre fundador de *La Pléyade* que va escriure...

SECRETÀRIA: Volia dir justament el contrari. Que malauradament ningú avui dia no sap qui és Pierre de Ronsard.

PACIENT: Ai. Quina llàstima, oi?

SECRETÀRIA: El què.

PACIENT: Que ningú no sàpiga qui és Ronsard, i mira que és bo, el punyetero. Quina classe, quin bon gust, quina finor, quantes paraules boniques, quantes imatges evocadores i precises, "quan siguis una vella, al vespre amb llum d'espelmes... amb la seva serventa... a punt d'endormiscar-se amb la mitja a les mans", brutals, les imatges, eh?... gairebé pictòriques, rembrandtianes fins i tot, i "avant la lettre"... Ho dic perquè Rembrandt naixeria uns vint anys després de la mort de Ronsard, quina cosa, eh? perquè mentre vostè recitava jo veia Rembrandt tota l'estona, Rembrandt per un *tubo*: imatges lumíniques, reminiscències evocadores, fins i tot amb un punt de patetisme: "una vella arraulida en el foc"... "jo jauré sota terra"... i, ves per on, tot plegat per acabar dient *folleu, folleu, que el món s'acaba. Cull des d'avui mateix les roses de la vida...* allò que sempre queda bé dir als comentaris de text dels exàmens per fer-se el culte: *Carpe diem*, que és un punyeter eufemisme per dir "folla't tot el que et trobis per davant, vinga, collons!" La rosa. Ja ho sap vostè, la simbologia que té la rosa en la literatura clàssica, oi? Quan parlem de roses, ja sap de què parlem, no? De conys, de tites, parlem de tites i de conys. La rosa és a vegades la tita, a vegades el cony, i sovint les dues coses, ho sabia, oi?, quan un poeta antic li diu a la seva enamorada la teva rosa tal, la teva rosa pasqual, li està

dient el teu cony, la teva vulva, vagina, *xumino*, el teu cony, vaja, ell escriu rosa però només perquè elsensors no ho puguin tallar... tothom sap que es refereix al sexe. En aquest cas: cull des d'avui mateix les roses de la vida és: vinga nena, espabila't, dóna-li una alegria a la teva floreta que si no la fas servir ara, se't pansirà i després amb la rosa marcida o directament resseca ja no hi haurà res a *pelar*, mai més ben dit, ha ha ha...

SECRETÀRIA: Escolti.

PACIENT: Digui, estimada.

SECRETÀRIA: No em digui estimada.

PACIENT: Doncs digui, odiada.

SECRETÀRIA: Vostè és el terapeuta amb qui tenia cita?

PACIENT: Jo? No. No, i ara! Ah, es pensava que jo... Ui, no. Jo, terapeuta...

SECRETÀRIA: I què fa en el seu despatx?

PACIENT: Esperar-lo.

SECRETÀRIA: Assegut a la seva cadira?

PACIENT: Sí, és que ens agrada fer la teràpia del revés. En realitat ja sap el que diuen: els terapeutes i els pacients... Bé, ja han passat els cinc minuts, ja pot marxar.

SECRETÀRIA: Jo no marxo d'aquí sense veure el meu terapeuta.

PACIENT: El *seu* terapeuta. Quanta supèrbia.

SECRETÀRIA: Per quin motiu és aquí, vostè?

PACIENT: Sí, ja em costa dir-li-ho de manera simple i directa, al pobre terapeuta li ho diré jo ara a vostè! Ai, ara que hi penso, vostè encara no m'ha respost! Per què m'ha recitat aquell poema? Vostè va recitant poemes de Ronsard per la vida, així, com qui bufa una espelma? Què hi ha vingut a fer, aquí?

SECRETÀRIA: Per culpa d'una trucada feta des d'aquest despatx, jo he perdut la feina i estic molt malament.

PACIENT: Què diu, ara?

SECRETÀRIA: He recorregut quilòmetres per arribar fins aquí.

PACIENT: He travessat oceans de temps per a trobar-te.

SECRETÀRIA: Eh?

PACIENT: Stocker. Dràcula. Coppola.

SECRETÀRIA: Calli, pesat!

PACIENT: Mira-la ella, com es posa! Només volia culturitzar-la, dona.

SECRETÀRIA: No em cal. Sóc secretària d'alta direcció. Llicenciada en Econòmiques. Mare d'una filla. Soltera. Tota la vida treballant per als millors. Economistes, ministres. Caps de govern. Ara estic a l'atur. El meu ex s'ha quedat la custòdia de la nena. Sense feina, sense casa, sense família. Estic desesperada.

PACIENT: Goita. Quin cap de govern?

SECRETÀRIA: La més, la top, la *number one* de les caps de govern que hi pot haver a la capa de la terra.

PACIENT: Quèeeeeeeee?

SECRETÀRIA: Què li passa?

PACIENT: No deu ser vostè l'*alemanota* de Palamós? Vostè treballava per ella? La meva... la meva... la meva...

SECRETÀRIA: Sí. Treballava. Per això he vingut a matar-lo.

PACIENT: A mi?!

SECRETÀRIA: Al terapeuta. Exmarit de la meva amiga de... sí, de Palamós. Per culpa seva ho perdut tot.

PACIENT: I el poema?!

SECRETÀRIA: Era per suavitzar l'assassinat. Un crim entra sempre millor després d'un bon poema.

PACIENT: Ai. On ho he vist, jo això?

Ella treu una pistola. Apunta al pacient.

PACIENT: No! Que ja li he dit que jo no sóc ell...

Apareix el terapeuta, amb el Rufi en braços. A la Secretària.

TERAPEUTA: Sisplau, sisplau!

PACIENT: Ah, hola, terapeuta! Ajudi'm! Miri què està fent aquesta secretària teutona! És la *guiri* de Palamós! L'amiga de la seva ex! La secretària d'ella! De la meva...!

TERAPEUTA: Sisplau! Sisplau!

SECRETÀRIA: Sisplau, què?

TERAPEUTA: (*A la Secretària.*) Sisplau, dispari! Mati'!! Mati'l abans que obri un altre parèntesi, dispari abans que s'enrotlli dient-nos de memòria la biografia de Molière.

SECRETÀRIA: Se sap fins i tot la de Ronsard!

TERAPEUTA: Sí, abans que no sigui massa tard, dispari!

SECRETÀRIA: Recito un altre poema i disparo!

TERAPEUTA: No, dispari directament sense poema! Abans que s'enrotlli explicant-nos una pel·lícula de Kubrick.

PACIENT: Ei! Un moment! Molière encara, però Kubrick a mi no m'acaba de fer el pes, eh? que quedi clar! Crec que està sobrevalorat. Molta imatge bonica i molta birgueria tècnica i molta parafernàlia i d'explicar històries no hi entén ni un borrall. No té ni puta idea d'això que se'n diu "dramatúrgia". *El resplandor*... molt terrorífica i molt freda i molta nena bessona de la maneta amb vestidet blau i llaçada al cap apareixent i desapareixent de cop pels passadissos i el cabreig que va agafar l'Stephen King va ser monumental quan va veure que l'essència temàtica de la seva novel·la el Kubrick se l'havia passat per allà sota (...ja saben, oi? l'alcoholisme com a

desencadenant dels maltractaments i de la violència familiars, que la novel·la de l'Stephen del que parla bàsicament és d'això i ¿oi que veient la pel·lícula del Kubrick ningú no ho diria? Doncs això!

TERAPEUTA: Dispari, collons!

SECRETÀRIA: Pam!

La Secretària dispara. El Pacient cau mort.

TERAPEUTA: Mort?

SECRETÀRIA: Mort.

TERAPEUTA: Oh, gràcies, gràcies, senyoreta. No sap com li ho agraïm...

SECRETÀRIA: (*Veü el Rufi.*) Ai. Ai quin gos més maco. Com es diu?

TERAPEUTA: Jo?

SECRETÀRIA. El gos, burro.

TERAPEUTA: Rufi.

SECRETÀRIA. Ai, quin nom més idiota.

TERAPEUTA: A ell li agrada. T'agrada dir-te Rufi?

RUFI: Guau.

TERAPEUTA: Ho veü? Molt bé, i ara...

SECRETÀRIA: Me'l dóna i així no el mato.

TERAPEUTA: Rufi, vols anar amb aquesta dona?

RUFI: Guau guau.

TERAPEUTA: Un guau, sí, dos guaus no. No vol.

SECRETÀRIA: No! Li he fet el gran favor de la seva vida, deslliurar-lo d'aquest home i ara hauria de matar-lo a vostè, que ha estat el causant de la meua desgràcia!

TERAPEUTA: No! Va ser ell! Ell va ser el responsable que vostè perdés la feina! Jo només vaig ser-ne el transmissor! El gelat de maduixa! El va fer ell! Pel seu gelat de maduixa, la seva vida va canviar i també la nostra...

SECRETÀRIA: Què diu? Ell és el cambrer del gelat de maduixa?!

TERAPEUTA: Sí.

La Secretària s'acosta al cos del Pacient i torna a disparar. El Rufi xiscla.

SECRETÀRIA: Té, pam!, malparit, pam!, té, pam! això és el que et mereixes.

TERAPEUTA: Què fa, boja?! Els timpans del meu Rufi!!! Calma, Rufi, preciós, estimat, amor de la meva vida, t'ha fet mal, la mala puta aquesta germànica amb els trets de pistola...?

El Pacient s'aixeca. Mira amb menyspreu el Terapeuta i la Secretària.

PACIENT (*sense fer teatre*): Un moment! Però això què és?! Prou! Prou, prou, home, prou! Això què collons és, per l'amor de déu?! És insofrible! No s'aguanta per enlloc, home! Però quina merda de mamarratxada és aquesta? S'ha acabat. Ara, de debò, mireu-vos, escolteu-vos: no ho trobeu horrible, tot això?! No absurd, ni surrealista, ni psicodèlic, sinó directament un nyap, un bunyol, una merda, un vòmit de proporcions gegantines? És que és que és que és que... ¿ningú no ho tallarà, això, abans que derivi en un despropòsit mai vist a la història dels despropòsits? Però..., ¿què més falta perquè s'acabi ja aquesta porqueria infumable i vergonyosa? Que aparegui la meva estimada Angela Merkel vestida de tirolesa repartint pètals de rosa i cantant *Sonrisas y lágrimas*?

Apareix A.M. vestida de tirolesa amb un cistell amb pètals de rosa. Sona The sound of music. A.M. comença a cantar la cançó amb lletra retocada mentre llença pètals als espectadors. Els altres fan els cors. La lletra diu:

A.M.: La vida no és un camí de roses,
naixem i vivim i després morim.
La vida et fereix com quan una rosa
et clava una espina i et burxa endins.
Passem tot el temps que vivim i viurem
pensant quin sentit té ser aquí,
ploreem i patim i mai no sabrem
si és l'atzar o el destí;
la por de la mort ens devora el cor,
tard o d'hora vindrà,
què ens queda per fer si en morir no hi ha res més enllà?
Follem tots plegats, els uns amb els altres,
que res com l'amor no ens traurà el dolor;
follem i follem, que aquest món s'acaba,
no hi ha res millor.

Tots acaben enfollits, cantant, abraçant-se, petonejant-se, extasiats, celebrant la vida i animant tots els espectadors a celebrar-la.

Fi.